

■ القراءة الأولى تث 4 : 32-40

والآن فسَلْ عَنِ الْأَيَّامِ الْأُولَى الَّتِي كَانَتْ مِنْ قَبْلِكَ،
مُنذَ يَوْمٍ خَلَقَ الرَّبُّ الْإِنْسَانَ عَلَى الْأَرْضِ، مِنْ أَقْصَى
السَّمَاءِ إِلَى أَقْصَاهَا: هَلْ كَانَ مِثْلُ هَذَا الْأَمْرِ الْعَظِيمِ
أَوْ هَلْ سُمِعَ بِمِثْلِهِ؟ وَهَلْ سَمِعَ شَعْبٌ صَوْتَ إِلَهٍ
يَتَكَلَّمُ مِنْ وَسْطِ النَّارِ، كَمَا سَمِعْتَ أَنْتَ، وَبَقِيَ عَلَى
قَيْدِ الْحَيَاةِ، أَوْ هَلْ حَاوَلَ إِلَهُ أَنْ يَأْتِيَ وَيَتَّخِذَ لَهُ أُمَّةً
مِنْ وَسْطِ أُمَّةٍ بِنَجَارِبِ وَأَيَاتٍ وَخَوَارِقِ وَحُرُوبٍ وَوَيْدٍ
قَوِيَّةٍ وَذِرَاعِ مَبْسُوطَةٍ وَمَخَاوِفِ عَظِيمَةٍ، مِثْلَ كُلِّ مَا
صَنَعَ لَكُمْ الرَّبُّ إِلَهُكُمْ بِمِصْرَ أَمَامَ عَيْنَيْكَ؟ فَقَدْ
أَرَيْتَ ذَلِكَ لِتَعْلَمَ أَنَّ الرَّبَّ هُوَ الْإِلَهُ وَأَنْ لَيْسَ آخَرُ
سِوَاهُ . مِنَ السَّمَاءِ أَسْمَعَكَ صَوْتَهُ لِيُؤَدِّبَكَ، وَعَلَى
الْأَرْضِ أَرَاكَ نَارَهُ الْعَظِيمَةَ، وَمِنْ وَسْطِ النَّارِ سَمِعْتَ
كَلَامَهُ. وَذَلِكَ أَنَّهُ أَحَبَّ آبَاءَكَ وَاخْتَارَ نَسْلَهُمْ مِنْ
بَعْدِهِمْ وَأَخْرَجَكَ بِحَضْرَتِهِ وَبِقُوَّتِهِ الْعَظِيمَةِ مِنْ
مِصْرَ، لِيَطْرُدَ أُمَّةً أَعْظَمَ وَأَقْوَى مِنْكَ مِنْ أَمَامِ
وَجْهِكَ، وَيُدْخِلَكَ أَرْضَهُمْ وَيُعْطِيكَ إِيَّاهَا مِيرَاثًا كَمَا
هُوَ الْيَوْمَ. فَاعْلَمْ الْيَوْمَ وَرَدِّدْ فِي قَلْبِكَ أَنَّ الرَّبَّ هُوَ
الْإِلَهُ فِي السَّمَاءِ مِنْ فَوْقُ وَفِي الْأَرْضِ مِنْ تَحْتِ وَأَنْ
لَيْسَ سِوَاهُ. وَاحْفَظْ فَرَائِضَهُ وَوَصَايَاهُ الَّتِي أَنَا أَمْرُكَ
بِهَا الْيَوْمَ، لِكَيْ تُصِيبَ خَيْرًا أَنْتَ وَبَنُوكَ مِنْ بَعْدِكَ
وَلِكَيْ تُطِيلَ أَيَّامَكَ فِي الْأَرْضِ الَّتِي يُعْطِيكَ الرَّبُّ
إِلَهُكَ إِيَّاهَا جَمِيعَ الْأَيَّامِ))

■ Första läsningen (teronomy 4:32 - 40)

Utforska hur det var i gamla tider, innan du fanns, alltsedan den dag då Gud skapade människorna på jorden, och fråga från himlavalvets ena ände till den andra om något så stort som detta har skett eller om någon har hört talas om något liknande. Har något folk hört Guds röst ur elden, så som du har gjort, och ändå förblivit vid liv? Eller har någon annan gud

■ الرَّبُّ رَاعِيٌّ فَمَا مِنْ شَيْءٍ يُعْوِزُنِي.

■ Herren är min herde, ingenting skall fattas mig.

■ فِي مَرَاغٍ نَضِيرَةٍ يُرِيحُنِي. مِيَاهَ الرَّاحَةِ يوردُ فِي
وَيُنْعِشُ نَفْسِي .

■ Han för mig i vall på gröna ängar ,han låter mig
vila vid lugna vatten.

■ وَإِلَى سُبُلِ الْبِرِّ يَهْدِينِي إِكْرَامًا لِأَسْمِهِ .

■ Han ger mig ny kraft och leder mig på rätta
vägar ,sitt namn till ära.

■ إِنِّي وَلَوْ سِرْتُ فِي وَادِي الظُّلُمَاتِ لَا أَخَافُ سُوءًا
لَأَنَّكَ مَعِي. عَصَاكَ وَعُكَّاؤُكَ يُسَكِّنَانِ رَوْعِي .

■ Inte ens i den mörkaste dal fruktar jag något
ont ,ty du är med mig ,din käpp och din stav gör
mig trygg.

■ الْحَيْرُ وَالرَّحْمَةُ يِلَازِمَانِي جَمِيعَ أَيَّامِ حَيَاتِي
وَسُكْنَايَ فِي بَيْتِ الرَّبِّ طَوَالَ أَيَّامِي .

■ Din godhet och nåd skall följa mig varje dag i
mitt liv ,och Herrens hus skall vara mitt hem så
länge jag lever.

■ المجد للأب والابن والروح القدس .

■ I Faderns och Sonens och den Helige
Ande.

■ من الأبد والى الأبد أمين وأمين .

■ Från evighet till evighet Amen

■ الجميع: يارب أقمنا بصفاء الأفكار إمام مذبحك المقدس

■ Herre, gör att vi står med rena tankar
inför ditt altare

الجبهة، بالتَّظَرِّ إلى ذلك المجدِّ الفائق، لأنَّه إذا كان الزَّائِلُ قد زالَ بالمجدِّ، فما أولى الباقي بأنَّ يَبْقَى في المجدِّ! فلَمَّا كانَ لنا هذا الرَّجاءُ، فَإِنَّا نَتَصَرَّفُ بِرِبَاظَةِ جَائِشٍ عَظِيمَةٍ، لا كَمُوسَى الَّذِي كَانَ يَضَعُ قِنَاعًا عَلَى وَجْهِهِ لِئَلَّا يَنْظُرَ بَنُو إِسْرَائِيلَ نِهَائَةً مَا يَزُولُ. وَلَكِن أُعْمِيَت بَصَائِرُهُمْ، فَإِنَّ ذَلِكَ الْقِنَاعَ نَفْسَهُ يَبْقَى إِلَى الْيَوْمِ غَيْرَ مَكْشُوفٍ عِنْدَمَا يُقْرَأُ الْعَهْدُ الْقَدِيمَ، وَلا يُزَالُ إِلَّا فِي الْمَسِيحِ. أَجَلٌ، إِلَى الْيَوْمِ كَلَّمَا قُرِئَ مُوسَى فَهَنَّاكَ عَلَى قُلُوبِهِمْ قِنَاعٌ، وَلَكِن لا يُرْفَعُ هَذَا الْقِنَاعُ إِلَّا بِالْإِهْتِدَاءِ إِلَى الرَّبِّ، لِأَنَّ الرَّبَّ هُوَ الرُّوحُ، وَحَيْثُ يَكُونُ رُوحُ الرَّبِّ، تَكُونُ الْحُرِّيَّةُ. وَنَحْنُ جَمِيعًا نَعْكِسُ صُورَةَ مَجْدِ الرَّبِّ بِوُجُوهِ مَكْشُوفَةٍ كَمَا فِي مِرْآةٍ، فَتَنْتَحَوُّ إِلَى تِلْكَ الصُّورَةِ، وَنَزْدَادُ مَجْدًا عَلَى مَجْدٍ، وَهَذَا مِنْ فَضْلِ الرَّبِّ الَّذِي هُوَ رُوحٌ.

■ Andra läsningen

PAULUS' Andra brev till Korintierna 3:4-18

Det gamla och det nya förbundets härlighet En sådan tillit till Gud har jag genom Kristus.

Det är inte så att jag skulle förmå tänka ut något på egen hand, något som kommer från mig. Nej, min förmåga kommer från Gud. Han har gett mig förmågan att vara tjänare åt ett nytt förbund, som inte är bokstav utan är ande. Ty bokstaven dödar, men Anden ger liv. Redan dödens tjänst, som byggde på bokstäver inhuggna i stentavlor, tillkom under en sådan härlighet att israeliterna måste vända bort blicken från Moses ansikte; så stark var strålglansen från hans ansikte, fast den snart försvann. Hur mycket större härlighet skall då inte omge Andens tjänst! Om domens tjänst hade sin härlighet, hur mycket rikare på härlighet måste då inte rättfärdighetens tjänst vara. Det som förr hade sin härlighet visar sig inte ha någon, så snart den jämförs med den överväldigande härligheten. Ty om det som försvinner hade härlighet, hur mycket

ens försökt hämta ett folk ur ett annat folks våld, med prövningar och tecken, under och krig, med stark hand och lyftad arm och med skräckinjagande stordåd, så som Herren, er Gud, gjorde med er i Egypten, inför dina ögon? Du har själv fått se detta för att du skulle förstå att det är Herren som är Gud, det finns ingen annan än han. Från himlen lät han dig höra sin röst för att fostra dig. På jorden lät han dig se sin väldiga eld, och du hörde hans ord ur elden. Eftersom han älskade dina fäder och utvalde deras efterkommande förde han själv ut dig ur Egypten med sin stora kraft. Han fördriver folk som är större och mäktigare än du, han leder dig till deras land och gör detta till din egendom, som det är än i dag.

Därför skall du i dag inse och besinna att det är Herren som är Gud uppe i himlen och nere på jorden, det finns ingen annan. Om du följer hans stadgar och bud, som jag i dag ger dig, går det väl för dig och dina efterkommande och du får leva länge i det land som Herren, din Gud, vill ge dig för alltid.

■ القراءة الثانية من رسالة كور الثانية 3: 4-18

تِلْكَ ثِقَّتُنَا بِالْمَسِيحِ عِنْدَ اللَّهِ ، وَلا يَعْنِي ذَلِكَ أَنَّهُ بِإِمْكَانِنَا أَنْ نَدَّعِي شَيْئًا كَأَنَّهُ مِنَّا، فَإِنَّ إِمْكَانَنَا مِنْ اللَّهِ، فَهُوَ الَّذِي مَكَّنَنَا أَنْ نَكُونَ خَدَمَ عَهْدٍ جَدِيدٍ، عَهْدِ الرُّوحِ، لا عَهْدِ الْحَرْفِ، لِأَنَّ الْحَرْفَ يُمِيتُ وَالرُّوحَ يُحْيِي. فَإِذَا كَانَتْ خِدْمَةُ الْمَوْتِ الْمَنْقُوشَةُ حُرُوفُهَا فِي حِجَارَةٍ قَدْ أُعْطِيَتْ بِالْمَجْدِ، حَتَّى إِذَا بَنِي إِسْرَائِيلَ لَمْ يَسْتَطِيعُوا أَنْ يُحَدِّقُوا إِلَى وَجْهِ مُوسَى لِمَجْدِ وَجْهِهِ، مَعَ أَنَّهُ مَجْدٌ زَائِلٌ، فَكَيْفَ بِالْأُخْرَى لا تُعْطَى خِدْمَةُ الرُّوحِ بِالْمَجْدِ؟ إِذَا كَانَتْ خِدْمَةُ الْحُكْمِ عَلَى النَّاسِ مَجِيدَةً، فَما أَوْلَى خِدْمَةَ الْبِرِّ بِأَنْ تَفِيضَ مَجْدًا ! فَإِنَّ ما مَجْدٌ لا يُعَدُّ مُمَجَّدًا مِنْ هَذِهِ

وقال: ((كَانَ لِرَجُلٍ ابْنَانِ. فَقَالَ أَصْغَرُهُمَا لِأَبِيهِ: يَا أَبَتِ أَعْطِنِي التَّصِيبَ الَّذِي يَعُودُ عَلَيَّ مِنَ الْمَالِ. فَفَسَمَ مَالَهُ بَيْنَهُمَا. وَبَعَدَ بِضَعَةِ أَيَّامٍ جَمَعَ الْإِبْنُ الْأَصْغَرَ كُلَّ شَيْءٍ لَهُ، وَسَافَرَ إِلَى بَلَدٍ بَعِيدٍ، فَبَدَدَ مَالَهُ هُنَاكَ فِي عَيْشَةٍ إِسْرَافٍ. فَلَمَّا أَنْفَقَ كُلَّ شَيْءٍ، أَصَابَتْ ذَلِكَ الْبَلَدَ مَجَاعَةٌ شَدِيدَةٌ، فَأَخَذَ يَشْكُو الْعَوَزَ. ثُمَّ ذَهَبَ فَالتَّحَقَّ بِرَجُلٍ مِنْ أَهْلِ ذَلِكَ الْبَلَدِ، فَأَرْسَلَهُ إِلَى حُقُولِهِ يَرعى الخنازير. وَكَانَ يَشْتَهِي أَنْ يَمْلَأَ بَطْنَهُ مِنَ الخرنوبِ الَّذِي كَانَتْ الخنازيرُ تَأْكُلُهُ، فَلَا يُعْطِيهِ أَحَدٌ. فَرَجَعَ إِلَى نَفْسِهِ وَقَالَ: كَمْ أَجِيرٍ لِأَبِي يَفْضُلُ عَنْهُ الخبزُ وَأَنَا أَهْلِكُ هُنَا جُوعاً! أَقُومُ وَأَمْضِي إِلَى أَبِي فَأَقُولُ لَهُ: يَا أَبَتِ إِنِّي خَطِئْتُ إِلَى السَّمَاءِ وَإِلَيْكَ. وَلَسْتُ أَهْلاً بَعْدَ ذَلِكَ لِأَنْ أُدْعَى لَكَ ابناً، فَاجْعَلْنِي كَأَحَدِ أَجْرَائِكَ. فَقَامَ وَمَضَى إِلَى أَبِيهِ. وَكَانَ لَمْ يَزَلْ بَعِيداً إِذْ رَأَاهُ أَبُوهُ، فَتَحَرَّكَتْ أَحْشَاؤُهُ وَأَسْرَعَ فَأَلْفَى بِنَفْسِهِ عَلَى عُنُقِهِ وَقَبَلَهُ طَوِيلًا. فَقَالَ لَهُ الْإِبْنُ: يَا أَبَتِ، إِنِّي خَطِئْتُ إِلَى السَّمَاءِ وَإِلَيْكَ، وَلَسْتُ أَهْلاً بَعْدَ ذَلِكَ لِأَنْ أُدْعَى لَكَ ابناً. فَقَالَ الْأَبُ لِخِدْمَتِهِ: أَسْرِعُوا فَأَتُوا بِأَفْخَرِ حُلَّةٍ وَالْبِسُوهُ، وَاجْعَلُوا فِي إِصْبَعِهِ خَاتِماً وَفِي قَدَمَيْهِ حِذَاءً، وَأَتُوا بِالْعَجَلِ الْمُسَمَّنِ وَادْبَحُوهُ فَنَأْكُلْ وَنَتَنَعَّمُ، لِأَنَّ ابْنِي هَذَا كَانَ مَيْتاً فَعَاشَ، وَكَانَ ضَالاً فُوجِدَ. فَأَخَذُوا يَتَنَعَّمُونَ. وَكَانَ ابْنُهُ الْأَكْبَرُ فِي الحقلِ، فَلَمَّا رَجَعَ وَاقْتَرَبَ مِنَ الدَّارِ، سَمِعَ غِنَاءً وَرَقْصاً. فَدَعَا أَحَدَ الحَدَمِ وَاسْتَخَبَرَ مَا عَسَى أَنْ يَكُونَ ذَلِكَ. فَقَالَ لَهُ: قَدِمَ أَخُوكَ فَذَبَحَ أَبُوكَ الْعَجَلِ الْمُسَمَّنَ لِأَنَّهُ لَقِيَهُ سَالِماً. فَغَضِبَ وَأَبَى أَنْ يَدْخُلَ. فَخَرَجَ إِلَيْهِ أَبُوهُ يَسْأَلُهُ أَنْ يَدْخُلَ، فَأَجَابَ أَبَاهُ: هَا إِنِّي أَحَدُمُكَ مُنْذُ سِنِينَ طَوِيلًا، وَمَا عَصَيْتُ لَكَ أَمراً قَطُّ، فَمَا أَعْطَيْتَنِي

större är inte härligheten hos det som består. När jag nu har detta hopp kan jag uppträda med stor frimodighet och gör inte som Mose. Han dolde sitt ansikte med en duk för att israeliterna inte skulle se hur det som var på väg att försvinna tog slut. Och deras förstånd blev förstocket, ty ännu i denna dag hänger den slöjan kvar när det gamla förbundets skrifter läses upp, och den lyfts inte bort eftersom det är genom Kristus den försvinner.

Än i dag ligger en slöja över deras hjärtan när man läser ur Moses lag. Men för den som vänder sig till Herren tas slöjan bort. Herren, det är Anden, och där Herrens ande är, där är frihet. Och alla vi som utan slöja för ansiktet skådar Herrens härlighet förvandlas till en och samma avbild; vi förhärligas av denna härlighet som kommer från Herren, Anden.

■ القراءة الثالثة من بشارة لوقا 15: 4-31

أَيُّ امْرِئٍ مِنْكُمْ إِذَا كَانَ لَهُ مِائَةٌ خُرُوفٍ فَأَضَاعَ وَاحِدًا مِنْهَا، لَا يَتْرُكُ التَّسْعَةَ وَالتَّسْعِينَ فِي الْبَرِّيَّةِ، وَيَسْعَى إِلَى الضَّالِّ حَتَّى يَجِدَهُ؟ إِذَا وَجَدَهُ حَمَلَهُ عَلَى كَتِفِيهِ فَرِحًا، وَرَجَعَ بِهِ إِلَى الْبَيْتِ وَدَعَا الْأَصْدِقَاءَ وَالْجِيرَانَ وَقَالَ لَهُمْ: إِفْرَحُوا مَعِي، فَقَدْ وَجَدْتُ خُرُوفِي الضَّالَّ! أَقُولُ لَكُمْ: هَكَذَا يَكُونُ الفرحُ فِي السَّمَاءِ بِخَاطِيٍّ وَاحِدٍ يَتُوبُ أَكْثَرَ مِنْهُ بِتِسْعَةٍ وَتِسْعِينَ مِنَ الْإِبْرَارِ لَا يَحْتَاجُونَ إِلَى التَّوْبَةِ .

أَمْ أَيَّةُ امْرَأَةٍ إِذَا كَانَ عِنْدَهَا عَشْرَةُ دَرَاهِمٍ، فَأَضَاعَتْ دِرْهَمًا وَاحِدًا، لَا تُوقِدُ سِرَاجًا وَتَكْنُسُ الْبَيْتَ وَتَجِدُ فِي الْبَحْثِ عَنْهُ حَتَّى تَجِدَهُ؟ إِذَا وَجَدَتْهُ دَعَتِ الصَّدِيقَاتِ وَالْجَارَاتِ وَقَالَتْ: إِفْرَحْنَ مَعِي، فَقَدْ وَجَدْتُ دِرْهَمِي الَّذِي أَضَعْتُهُ! أَقُولُ لَكُمْ: هَكَذَا يَفْرَحُ مَلَائِكَةُ اللَّهِ بِخَاطِيٍّ وَاحِدٍ يَتُوبُ .

landet, och denne skickade ut honom på sina ägor för att vakta svin. Han hade gärna velat äta sig mätt på fröskidorna som svinen åt, men ingen lät honom få något. Då kom han till besinning och tänkte: Hur många daglönare hos min far har inte mat i överflöd, och här svälter jag ihjäl. Jag ger mig av hem till min far och säger till honom: Far, jag har syndat mot himlen och mot dig. Jag är inte längre värd att kallas din son. Låt mig få gå som en av dina daglönare.?

Och han gav sig av hem till sin far. Redan på långt håll fick fadern syn på honom. Han fylldes av medlidande och sprang emot honom och omfamnade och kysste honom. Sonen sade: Far, jag har syndat mot himlen och mot dig, jag är inte längre värd att kallas din son. Men fadern sade till sina tjänare: Skynda er att ta fram min finaste dräkt och klä honom i den, och sätt en ring på hans hand och skor på hans fötter. Och hämta gödkalven och slakta den, så skall vi äta och hålla fest. Min son var död och lever igen, han var förlorad och är återfunnen. Och festen började. Men den äldste sonen var ute på fälten. När han på vägen hem närmade sig huset hörde han musik och dans. Han kallade på en av tjänarna och frågade vad som stod på.

Tjänaren svarade: Din bror har kommit hem, och din far har låtit slakta gödkalven därför att han har fått tillbaka honom välbehållen. Då blev han arg och ville inte gå in. Fadern kom ut och försökte tala honom till rätta, men han svarade: Här har jag tjänat dig i alla dessa år och aldrig överträtt något av dina bud, och mig har du aldrig gett ens en killing att festa på med mina vänner. Men när han kommer hem, din son som har levt upp din egendom tillsammans med horor, då slaktar du gödkalven. Fadern sade till honom: Mitt barn, du är alltid hos mig, och allt mitt är ditt.

جَدِيًّا وَاحِدًا لِأَتَنَعَّمَ بِهِ مَعَ أَصْدِقَائِي. وَلَمَّا قَدِمَ ابْنُكَ هَذَا الَّذِي أَكَلَ مَالَكَ مَعَ الْبَغَايَا ذَبَحَتْ لَهُ الْعِجَلُ الْمُسَمَّنُ! فَقَالَ لَهُ: يَا بُنَيَّ، أَنْتَ مَعِيَ دَائِمًا أَبَدًا، وَجَمِيعُ مَا هُوَ لِي فَهُوَ لَكَ. وَلَكِنْ قَدْ وَجِبَ أَنْ نَتَنَعَّمَ وَنَفْرَحَ، لِأَنَّ أَخَاكَ هَذَا كَانَ مَيْتًا فَعَاشَ، وَكَانَ ضَالًّا فَوُجِدَ.

■ EVANGELIUM ENLIGT LUKAS 15:4-31

"Om någon av er har hundra får och tappar bort ett av dem, lämnar han då inte de nittionio i öknen och går och letar efter det borttappade tills han hittar det? Och när han hittar det blir han glad och lägger det över axlarna. Och när han kommer hem samlar han sina vänner och grannar och säger till dem: Gläd er med mig, jag har hittat fåret som jag hade förlorat. Jag säger er: på samma sätt blir det större glädje i himlen över en enda syndare som omvänder sig än över nittionio rättfärdiga som inte behöver omvända sig.

Liknelsen om det förlorade myntet Eller om en kvinna har tio silvermynt och tappar bort ett av dem, tänder hon då inte en lampa och sopar hela huset och letar överallt tills hon hittar det?

Och när hon har hittat det samlar hon väninnor och grannkvinnor och säger: Gläd er med mig, jag har hittat myntet som jag hade förlorat. På samma sätt, säger jag er, gläder sig Guds änglar över en enda syndare som omvänder sig." Liknelsen om den förlorade sonen Han sade: "En man hade två söner. Den yngste sade till fadern? Far, ge mig den del av förmögenheten som skall bli min.? Då Några dagar senare hade den yngste sonen sålt allt han ägde och gav sig i väg till ett främmande land, och där slösade han bort sin förmögenhet på ett liv i utsvävningar. När han hade gjort av med allt blev det svår hungersnöd i landet, och han började lida nöd. Han gick och tog tjänst hos en välbärgad man i det